

Добрин Векилов – Дони

Крилата на принца

или момчето, което изгуби
своята стая

С музиката на Дони и Момчил

София, 2025

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от книгата не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора, художника и на издателство „Изток-Запад“.

© Добрин Векилов, автор, 2025

© Таня Доскова, художник, 2025

ISBN 978-619-01-1685-1

Това е историята, преди да се е случила, разказана от името на дете, което утре ще се събуди юноша. Наричат го лъжец, а детето просто фантазира. Ако срещнете такова дете, не се притеснявайте от фантазиите му, а го подкрепете! Някои вчерашни деца днес успяват да сбъднат измисленото и то да стане самата истина. Приемете, че написаното е и историята на музиката на две момчета, която, ако решите, ще чуете още сега тук, в книгата. Когато тези момчета се разделиха, на мига станаха възрастни. Това е книга за невидимото, или онова, което ни прави сътворители – в онези мигове, които са много дълги, а траят по-малко от секунда.*

* Чрез QR кодове към отделните песни и QR код към целия албум.

Аз не съм от най-умните, нито от най-способните. Съвсем обикновено дете. Не съм отличник. Някои неща ми вървят, а други – не. Незабележим съм и не мога да кажа, че съм смел. Абе нищо особено, или поне така говорят другите, ако въобще говорят нещо за мен. Доста съм разхвърлян и неподреден и все ми се карат. Май в нищо не ме бива.

Ала обичам да разказвам истории, които не съм преживял. Наричат ме лъжец, но аз просто фантазирам.

Тази история обаче си е съвсем истинска. Не знам как се случи точно на мен, но ще ви я разкажа, пък вие си преценявайте дали да ми вярвате. Както си спях, изведнъж стаята ми изчезна. Нямам представа как стана, но дори не мина и една секунда – а нея я нямаше.

Постоях известно време в нищото, пък после тръгнах да я търся. Какъвто съм разхвърлян, щях да отнеса много караници и наказания.

– Къде ти е стаята? Не мога да ти имам никакво доверие – щеше да каже майка ми. – Ти какъв ще станеш, като пораснеш?

И така нататък.

Какво да направя? Не обичам да ми мрънкат; хукнах да си търся стаята. Вървах дълго, но нямаше никакви хора, да не говорим за стаи. Особено моята... Нищо. Само път. Изведнъж стигнах до голям стъклен похлупак. Вътре стоеше момче, на чиято глава имаше грижливо поставена шапка с перо. С втренчено-замечтан поглед, то поливаше с малка лейка тревата под себе си.

- Здравей! Да си виждал една стая?
- Искаш ли да ти разкажа кой съм аз?
- Не съм сигурен, защото... – Но момчето започна да пее, без да прояви интерес към отговора на въпроса ми.

(„Малкият принц“)

- Ти за себе си ли разказваш?
- Да.
- Направи ми впечатление, че говориш в трето лице, единствено число.
- Да, защото нямам огледало.
- Разбирам – излъгах аз.
- Хареса ли ти?
- Описваш се много поетично.
- Благодаря... това значи, че ти хареса или...?

- Казвали ли са ти, че си нарцис?
- Не, но много благодаря! Това е едно от любимите ми цветя. Опитвам се да го посадя тук, но не се получава.
- Един нарцис е достатъчен на такова малко пространство и той вече е тук.
- Толкова си мил. Тогава трябва да поливам себе си, нали?
- Би могло – казах, не допускайки, че той ще приеме на сериозно потвърждението ми.

Момчето вдигна лейката, започна да се полива много старателно и забрави за мен. Погледах го още известно време и тръгнах.